

»Saa gaa, og sig: Det Svar blev sendt,

ej kommer Præst, ej Sakrament.«

Kvindesagens Idé er ikke sket Fyldest.

Efter Retsreformen fulgte Kultusministerens Forslag om at lønne Lærerinder og Overlærerinder i den højere Almenskole paa lige Fod med Lærerne og Overlærerne.

»Nyt Budskab! — Sig, hvad bringer Du?«

»Ni Tiendedele lød det nu.«

Kultusministeren var paa Nippet til generøs at give os hele Pungens Indhold, men lod i sidste Øjeblik 400 Kr. blive tilbage. Kun Lærerne og Overlærerne skal have den sidste Stigning paa 400 Kr. med. Hvad har da Dansk Kvindesamfund hertil at sige andet end det gamle:

»Mit Svar er kendt

ej kommer Præst, ej Sakrament.«

Kvindesagens Idé er heller ikke her sket Fyldest.

De Mænd, som endnu til Trods for Junigrundloven af 1915 vedblivende skriver Vilkaarene for Kvinderne i dette Land, kan byde os ligesaa mange Fremskridt og Forbedringer, de vil, byder de os ikke den hele Lighed for Loven, vil Dansk Kvindesamfunds Svar uvægerlig lyde: »Jeg gaar ikke paa Forlig; hverken om den halve eller de ni Tiendedele, ja ikke engang om de nioghalvfems Hundrede dele Retfærdighed. Jeg holder mig til Partiernes Løfter til Kvinderne og afviser enhver Akkord om denne Sag. Om de hundrede tusinde danske Kvinder er ude af Stand til at forstaa den dybe Alvor bag denne Fordring, — om de hundrede tusinde danske Mænd ikke vil forstaa den, Dansk Kvindesamfund skal aldrig blive træt af at holde sin Fordring op for Folket, overbevist om, at dets sunde Retsfølelse tilsidst vil forlange den fyldestgjort.

Vi har Grund til at tro, at det

ikke er Besparelseshensyn, man har haft for Øje, da man forholdt Lærerinderne den sidste Stigning, men at det er Principet: Lige Løn for lige Arbejde, man ikke har turdet anerkende helt ud, derfor er Lærerindernes sidste Tillæg blevet ofret for at forsone Modstanderne af dette Princip. Men hverken denne Modstand paa den ene Side eller den altfor ængstelige Hensynstagen til denne Modstand paa den anden Side, er i Overensstemmelse med Programløfternes Gæmildhed. Derfor føler vi os med de sidste Tiders Erfaringer i frisk Minde berettigede til at sige som Camilla Collet:

Gaven har været for stor.

Den har i hvert Fald ligget over Partiernes Ydeevne,

280 Opfindelser ved Kvinder.

—o—

I Løbet af det sidste Aar har Patent været søgt paa 280 Opfindelser, gjort ved engelske Kvinder. Blandt disse Opfindelser er en hel Del, som berører Hær- og Hospitalsforhold. En genial Opfindelse er saaledes Papirlinnedet, som man paastaar er varmere end Uld, koster en Tiendedel af Uldets Pris at fremstille og kan brændes, naar det er smudsigt. En anden Kvinde har taget Patent paa tilpasselige Krykker, som kan bruges af Personer af enhver Højde. Endvidere kan nævnes Patent paa en sammenfoldelig Seng, som Soldaten kan bære i sin Rygsæk, og en kombineret Muffedishandske, idet Handsken kan trækkes tilbage og danne en Slags Muffedise, naar Soldaten vil bruge sin Haand. Blandt forskellige mekaniske Opfindelser ønskes der Patent paa et automatisk Apparat, som kan tænde og slukke Gaslygter, endvidere en Indretning, hvormed man kan nedhejse Skibsbaade, et Signalapparat til Brug ved Vejkrydsninger og en Telefon, som man kan tale i, uden at andre tilstedeværende kan høre, hvad man siger.

Haster det?

—o—

Det vilde være opløftende, om den sjældne men skønne Fredstilstand, der nu i Rigsdagen raader mellem de ellers saa krigeriske Partier, kunde føre til, at Kampen om Vælgernes Stemmer antog andre og sandere Former end de nu gældende, føre til et ærligt, alsidigt og frugtbart politisk Oplysningsarbejde i Stedet for ensidig, gold Agitation blandt de mange, nye, uerfarne Vælgere. Men denne Tanke er vel for utopisk i en Tid, hvor Partivæsenet er en politisk Almagt. Den vilde overhovedet ikke blive taget alvorligt af vore Politikere, der netop boltrer sig i Agitationen som Fiske i Vandet. Det Element forlader de ikke. Allermindst nu. Der er nok »Borgfred« i Rigsdagen, men ude i Landet maa det være tilladt at dyrke Partistriden og Agitationen.

Man kan næppe vente andet end fortsatte og øgede Bestræbelser for at dele ogsaa de nye Vælgere i skarpt optrukne Lejre. Det vil ske med de smukkeste Talemaader, med Anførelse af de Grunde, som Frk. Daugaard omtaler i sidste Nummer af »Kvinden og Samfundet«. Der vil fra Partiernes Side blive givet Kvinderne og de unge sparsom Tid og endnu sparsommere Hjælp til Undersøgelse af, hvad det egentlig er, Kampen drejer sig om.

Men skal der være nogen Mening med vor Stemmeret, og skal vi faa Betydning i Politik, da maa vi have Besked om de Spørgsmaal og Idéer, der danner Grundlaget for og trækker Skillelinjerne op i det politiske Arbejde. Det vilde være rimeligt, om de paa dette Omraade mere erfarne gav os, der i Tusindvis staar ved Indgangen til den politiske Hules Labyrintgange, en Haandsrækning. Men vi kommer nok selv til at tage fat her, dvs. vi maa søge at erhverve os politisk Oplysning udenom Partiernes. Hvis vi uden nærmere Overvejelse lader os hverve til Partihærene, kommer vi som Frk. D. antyder, under Indflydelse i Stedet for at faa Indflydelse.

Naar derfor Agitatorerne lægger ud paa politisk Sjælefangst, bør de modtages med et: Det haster ikke. Indtil vi ved Besked og har erhvervet os et Standpunkt, forbehol-